

Director, **XEVI XIRGO**

Subdirectors, **DAVID GONZÁLEZ**, **LLUÍS MARTÍNEZ**,
CARLES RIBERA

SECCIONS:

Política, **PEPA MASÓ**; Món, **SANTI GONZÁLEZ**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**;
Societat, **CARLES SABATÉ**; Ciutats, **ALBERT BALANZÀ**

Cultura, Espectacles i Comunicació, **PERE MARTÍ**,
IGNASI ARAGAY, **ANDREU GÓMILA**, **ÓSCAR**
MONTFERRER; Disseny, **MANEL CASTILLA**; Edició,
ALBERT PLA; Fotografia, **ROBERT RAMOS**; Tancament,
DAVID CAMINADA, **JORDI PALMER**; Documentació,
MONTSE RUIJ
Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**
AVUI.CAT, **SÍLVIA BARROSO**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36

DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15

ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>

SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSL Zona Franca, carrer E, núm. 1 (cantonada carrer 6) 08040 Barcelona.

Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: HERMES COMUNICACIONS, S.A.

Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.

Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**EL DESARMAMENT NUCLEAR PROGRESSA
PERÒ A PASSES MOLT PETITES**

Jordi Armadans

Polític, periodista i director
de la Fundació per la Pau

Una visió massa llunyana

El mes d'abril del 2009 el president Obama va fer un important discurs a Praga, on, entre altres coses, va presentar la seva visió i estratègia per avançar, lentament, cap a un món sense armes nuclears.

TOT JUST FA UNA SETMANA acabava la 8a Conferència de Revisió del Tractat de No-prolifерació Nuclear (TNP), una conferència de revisió que havia aixecat més expectatives que les anteriors. En part, precisament pel nou clima generat pel nou lideratge d'Obama (amb la seva aposta pel diàleg i el consens, donava més relleu a espais multilaterals com el TNP), però també perquè s'havien concretat algunes de les propostes fetes a Praga (nou acord amb Rússia, Cimera de Seguretat Nuclear, etc.), fet que emmarcava la conferència del TNP en un context de dinamisme. Més enllà de tot això, els avenços en desarmament produïts els darrers anys (el tractat de prohibició de les bombes de dispersió adoptat el 2008, per exemple) també injectaven més optimisme en l'agenda global del desarmament.

QUINS HAN ESTAT ELS RESULTATS? Sens dubte, no espectaculars, però hi ha hagut petits avenços. D'entrada, a diferència de l'any 2005, hi ha hagut declaració i conclusions aprovades. S'ha reforçat la pressió sobre les potències nuclears, s'han concretat algunes passes ja plantejades en les conferències del 1995 i del 2000 i s'ha acordat realitzar una conferència per al 2012

per tal d'establir un Pròxim Orient lliure d'armes nuclears, esmentant específicament el cas d'Israel.

PERÒ MÉS ENLLÀ DELS AVENÇOS que es puguin produir en el marc del TNP, no podem obviar les seves limitacions constitutives. Nascut en plena Guerra Freda, tot i ser un instrument cabdal en l'àmbit del desarmament, els defectes d'origen del TNP són vistos avui com una rêmora.

LA CREACIÓ D'UN DOBLE RÈGIM al si del TNP (els països nuclears per una banda i la resta, que no en poden tenir, per l'altra) és obvi que només té sentit si les potències nuclears aborden el desarmament. En cas contrari, aquest mecanisme esdevé una jerarquia que denota qui s'atorga privilegis i que en treu a la resta. De fet, malgrat que el TNP ha tingut un cert èxit en evitar la proliferació horitzontal (és a dir, que nous països tinguin armes nuclears), també és cert que aquesta incoherència li resta credibilitat a l'hora de prevenir-la amb eficàcia.

COM LÚCIDAMENT ASSENYALAVA l'informe *Weapons of terror* del 2006, coordinat per Hans Blix, "resulta més difícil dissuadir els potencials Estats proliferants de seguir avançant pel camí del desenvolupament d'armes nuclears i mantenir el suport de la comunitat internacional a la no-prolifерació quan els Estats posseïdors d'armes nuclears s'esforcen poc per aconseguir el desarmament nuclear. Les explicacions dels que tenen armes nu-

JAUME BATLLE

“Les cinc potències nuclears encara no han estat capaces de sortir d'un esquema terrible: som poderoses gràcies a les armes nuclears, per tant, no en pensem prescindir.”

clears, que argumenten que aquestes són indispensables per defensar la seva sobirania, no són la millor manera de convèncer altres Estats sobirans perquè renunciïn a aquesta possibilitat”.

QUE 65 ANYS DESPRÉS DE L'EXPLOSIÓ de les bombes d'Hiroshima i Nagasaki (amb centenars de milers de persones mortes i ferides directament o afectades indirectament –per exemple, naixements de persones que van patir la radiació– a causa d'aquelles explosions i de les nombroses proves nuclears fetes posteriorment) si guem tan lluny de prohibir les armes nuclears... ens informa ben precisament i clara de la precarietat en què ens trobem.

MALGRAT ELS ACORDS DE DESARMAMENT nuclear subscrits per les dues principals potències en els darrers 20 anys, avui disposem de més de 20.000 caps nuclears per carregar-nos el planeta unes quantes vegades. Les cinc potències nuclears encara no han estat capaces de sortir d'un esquema terrible: som poderoses gràcies a les armes nuclears, per tant, no en pensem prescindir. No és només criticable moralment i política, sinó també pràcticament: el manteniment dels arsenals nuclears genera una escandalosa despesa econòmica que esdevé tràgica en els temps de crisi que corren.

EN DEFINITIVA, hem avançat uns metres. Però la visió d'un món sense armes nuclears és una visió encara massa llunyana.

Tal dia com avui de fa 370 anys

Josep Maria Casasús

Periodista

Diuen que l'Onze de Setembre no és una data certada com a Diada Nacional de Catalunya. És el record d'una derrota que ens arrabassà drets i llibertats. Comemorava una jornada trista.

No té el caràcter positiu del jorn que evoca la festa nacional francesa, posem per cas, o la de molts països que volen honorar glòries del seu passat.

Potser és més adient recordar l'aniversari d'avui, 7 de Juny, el Corpus de Sang de fa 370 anys. Els segadors revoltats entren a Barcelona. Iniciaren una contesa ben diferent a la Guerra de Successió que menà a l'ensulsiada del 1714.

Sebastià Solé i Cot, en un article a la *Revista de Dret Històric* de l'Institut d'Estudis Catalans, descriu així el contrast: “A la Guerra de Successió, Catalunya va tenir una actitud intervencionista en els afers de la monarquia hispànica i ho va perdre tot, mentre que de la Guerra dels Segadors, amb una actitud separatista, en va sortir molt més ben parada”. El 1714 prevalia el dinastisme elitista, el 1640

el patriotisme popular.

L'historiador Joaquim Albareda, de la Universitat Pompeu Fabra, sosté que la Guerra de Successió la guanyaren Anglaterra i la Casa de Borbó, no pas Espanya, que entrà en decadència, ni Catalunya, és clar, a qui els anglesos deixaren plantada.

Enric Prat de la Riba, l'any 1899, argumentà en un article que la motivació dels herois catalans del 1714 era dinàstica o religi-

osa, no pas patriòtica: “Fa pena l'esperit d'aquella època: idees, aspiracions, tot es troba confós, barrejat, amb idees, sentiments i aspiracions castellanques”.

Per què l'11 de setembre és festa nacional? Fa poc més de cent anys uns joves començaren a dur flors a l'estàtua de Casanova. Foren estomacats per la policia. La repressió esperonà cada any un home-natge que esdevingué un ritu de la catalanitat.

El Corpus de 1640, glosat per Jacint Verdaguer en el poema *Nit de sang*, fou bandejat de la memòria col·lectiva, tot i que el juny de la falç al puny, el Corpus i la ginesta congria un univers simbòlic, reflectit des de la sardana de Juli Garreta fins aquella peça de Joan Maragall que acaba amb aquests versos: “En la flor de la ginesta / Catalunya m'ha parlat; / m'ha parlat de la gran festa / de la nostra llibertat”.